

Ohnišťanský zpravodaj

obec.ohnistany@seznam.cz Obecní noviny č.45, leden 2021

Jaký byl ten rok s „Covid-19“ a co nás čeká dál?

Možná zní titulek trochu divně, ale z mého pohledu byl celý tento rok „divný“. Naplánovaných akcí jsme měli spoustu, ale ne všechny bylo možno realizovat. Začali jsme v lednu, finančně velmi úspěšnou Tříkrálovou sbírkou, ke které jsme se přidali poprvé. Pokračovali jsme Tříkrálovým koncertem, tentokrát v sále Obecní hospody. Akce, které byly naplánované na březen však zastavila vládní opatření a nařízení související s šířením koronaviru. Nebylo možné mnoho věcí dělat, ale bylo možné nebo spíš nutné, dělat věci jiné. A jak se ukázalo, když je to potřeba, jsme schopni spojit své síly a pomoci všude tam, kde je to žádoucí. Ano, znovu mluvím o šití a distribuci roušek, pomoci s nákupy a zajištěním léků, nabídce finanční a technické pomoci. Ale i o prostém zavolání a zeptání se „Jak se máte a nepotřebujete něco?“ Jsem si jistá, že ten chybějící osobní kontakt a společné aktivity, jsme pocítili všichni (a to jsme ještě netušili, že nás to bude provázet téměř celým rokem). Po rozvolnění vládních opatření jsme mohli od června realizovat některé z plánovaných akcí a konečně se zase vrátit k běžnému životu. Potkali jsme se na posunutém Pálení čarodějnic, závodech Crossfit Games. Při Putování za zvířátky jsme se rozloučili s prázdninami. Víkendy v září patřily již tradičně Srazu Zetorů, Setkání sokolníků a Turnaji v zorbing fotbale. A pak to znovu přišlo, opět se téměř celý svět na nějaký čas zastavil a znovu vyhlášený nouzový stav, a s ním související nařízení a zákazy, opět změnily společenský život v obci. Museli jsme zrušit plánovanou Drakiádu, odložený společný ples Zetor klubu a Spolku ohnišťanských žen, Strašidlovou stezku, Vánoční výstavu. Rozsvícení stromečku na návsi jsme se však vzdát nechtěli, a tak jsme jej, první adventní neděli, společně rozsvítili v online přenosu na facebooku a webových stránkách obce. Stejně tak jsme se chtěli zúčastnit akce Česko zpívá koledy, a tak jsme využili obecní rozhlas a vysílali přímý přenos z Českého rozhlasu Hradec Králové a zazpívali si se skupinou Čechomor, každý v pohodlí svého domova, a přesto společně. To, že byl omezen společenský život však neznamená, že jsme nepracovali na jednotlivých projektech. Na jaře jsme provedli prořez stromů na návsi, pokáceli suché břízy u Pomníku padlých, odstranili nebezpečné stromy v obecním lese podél silnice na Šaplavu. I když nebylo možné zapojit se do akce Ukliďme svět, ukliďme Česko, dobrovolníci uklidili odpadky z příkopů podél všech silnic vedoucích z obce a zajistili jejich odvoz. Doplnili jsme nové lavičky na dětské hřiště. V mateřské škole byla natřena střecha, vyměněny okapy, vyměněna okna, vymalováno a vyměněny koberce. V rámci získané dotace byly pro zájemce zajištěny kompostéry. Pokračují práce na projektové dokumentaci přípojek kanalizace. V září se vrátila na své původní místo zrekonstruovaná plastika Božího kříže, na kterou jsme získali dotaci cca 100.000,- Kč. Byla zpracována Územní studie pro lokalitu Ohnišťany-Jih a na jejím základě budeme pokračovat v projektu budoucí výstavby. Byla zrealizována rekonstrukce veřejného osvětlení. Získali jsme dotaci na projekt „Přírodní zahrada v mateřské škole“ ve výši cca 400.000,- Kč. Opakovaně podaná žádost o dotaci na Zpevněnou plochu a kontejnery pro sběrná místa pro odpady byla úspěšná, získali jsme cca 600.000,- Kč. Získali jsme dotaci na výsadbu stromů u Pomníku padlých ve výši cca 140.000,- Kč. Pokračují práce na projektu rekonstrukce požární nádrže na návsi. Byla vytvořena nová verze webových stránek obce. Rozhodli jsme se, že obnovíme ovocný sad na místě bývalé „Třešňovky“. Co nás čeká příští rok, je tedy zřejmé z předchozích řádků. Samozřejmě budeme opět sledovat možné dotace, zajišťovat potřebné opravy a připravovat nové projekty.

Ještě jednou bych vám všem chtěla poděkovat za dodržování všech těch nařízení a zákazů, za to, že jsme nemuseli řešit žádnou mimořádnou situaci, za tu nezištnou pomoc a všechny ty nabídky pomoci, pokud by bylo potřeba.

Přeji vám šťastné vykročení do nového roku, věřím, že lepšího, než byl ten předchozí. Hodně zdraví, pohody a těším se na společně strávený čas na akcích v obci.

Eva Jiříčková

Společenská rubrika

V prvním čtvrtletí roku 2021 se budou v naší obci slavit narozeniny sedmdesáté, dvoje sedmdesáté páté, jedny osmdesáté první, dvoje osmdesáté druhé, jedny osmdesáté čtvrté a jedny osmdesáté osmé.

Všem oslavencům přejeme jenom to nejlepší – hlavně hodně zdraví a srdečně zdravíme paní Marii Pourovou, paní Ivanu Šlechtovou, paní Irenu Šoltysovou, paní Růženu Havelkovou, paní Annu Müllerovou, paní Helenu Petrovovou, paní Zdeňku Klozovou a paní Marii Dědkovou.

Oznamujeme vám, že dne 12. října 2020 zemřela paní Marie Jůzová z čísla popisného 117. Bylo jí 94 let.

Oznamujeme vám, že dne 29. listopadu 2020 zemřel pan Václav Bydžovský z čísla popisného 22. Bylo mu 67 let.

Oznamujeme vám, že dne 8.prosince 2020 zemřela ohnišťanská rodačka z čísla popisného 47 paní Jarmila Cidlinová, rozená Nízká. Bylo jí 92 let.

Oznamujeme vám, že dne 12. prosince 2020 zemřel náhle pan Jiří Gernat z čísla popisného 133. Bylo mu 60 let

Pranostiky na 4. čtvrtletí

Leden: Prší-li v lednu – bývá drahé obilí.
Když 10. ledna slunce svítí – budeme žita a vína hojnost míti.
20.ledna - O Fabiánu a Šebestiánu dostávají stromy šťávu.
22. ledna – Na svatého Vincence seď doma u pece.
29. ledna - Na Saleského Františka, meluzína si často zapíská.
Únor : Na svatého Blažeje kamínek se ohřeje, ale z ledu nevyskočí.
15. 2. Sluníčko po svatém Valentinu ledy láme, ale pole nezahřeje.
23. 2. Led, který únor nevydá, spadne v srpnu na obilí.
28. 2. Hřmění v únoru zvěstuje mokrý a teplý rok.
Březen: Po svatém Tomáši sníh bředne na kaši.
11. 3. Březnové slunce zlátne na tvářích, ale od nohou studí.
20.3. Co před Josefem vykvete, to mráz brzy vymete.
28.3. Březnový déšť potoky a kaluže naplní a do polí i do stavení často utíká.

Mateřská škola Ohnišťany

Začal nám nový školní rok, který měl z důvodu prázdninové rekonstrukce opožděný start, poprvé jsme do „nové školky“ vstoupili až 14. září. Hned v začátku nás přijel navštívit Bubeník se spoustou improvizovaných bubnů. Děti si vyzkoušely bubnovat na sudy, hrnce a své tělo. Dopoledne strávené s bubny na zahradě se dětem moc líbilo.

V říjnu se náš pedagogický sbor rozšířil o novou kolegyni s dlouholetou praxí, Hanu Kořínkovou, která nastoupila do třídy „Myšičky“. Děti si

novou paní učitelku hned oblíbily.

Jelikož se podzim nese v duchu padajícího listí a sklizně ovoce a zeleniny, požádali jsme všechny rodiče „našich dětí“, aby do školky donesli různé druhy ovoce a zeleniny. A že se rodiče opravdu snažili Tímto bychom Vám všem chtěli ještě jednou poděkovat!!! Z doneseného ovoce a zeleniny jsme dětem přichystali pestrou ochutnávku, kdy děti poznávaly pouze podle chuti se zavázanýma očima. Následovně jsme si upekli jablečný štrůdl, na jehož celé přípravě se děti podílely – strouhaly jablíčka, válely těsto, …. Na výsledku jsme si všichni moc pochutnali.

Vzhledem k současné situaci trávíme více času venku, chodíme na vycházky, hrajeme si na hřišti. Součástí vycházek je sbírání přírodních materiálů, které využíváme k různým aktivitám. Také jsme se šli podívat do lesa, kde jsme nasbírali další přírodniny a za doprovodu básničky jsme les zamkli.

Během listopadu bylo možno si prohlédnout Halloweenskou výzdobu před MŠ, na které se podíleli děti, rodiče i paní učitelky.

Prosinec se již nesl v duchu Vánoc. Upekli jsme si perníčky a vanilkové rohlíčky, za zpěvu vánočních písní jsme rozsvítili stromeček před MŠ. Mikulášská nadílka v tomto školním roce proběhla netradičním způsobem. Mikuláš, ani čerti k nám nepřišli. Děti přišly převlečeny za čertíky a andílky a společně jsme si u pekelného ohně zatancovali, zazpívali a plnili pekelné a nebeské úkoly.

Tato nepříznivá situace nás donutila zrušit některé akce školky – divadlo, výlety, dokonce i vánoční besídku pro rodiče a seniory. Nicméně, o dárečky od Ježíška a posezení u stromečku děti z „naší školky“ určitě nepřijdou .

Děkujeme za podporu a pochopení v této nelehké době. Doufáme, že se brzy vše vrátí do běžného života, a budeme moci s dětmi podnikat a užívat si další nezapomenutelné akce pořádané MŠ.

Celý kolektiv MŠ Vám přeje hezké prožití svátků vánočních a především hodně zdraví v novém roce.

Mgr. Renáta Holtáková
Gabriela Mlejnková

Jaký byl rok 2020?

Rok 2020 byl rokem, o kterém se nedá mluvit v superlativech! Ani ho nechci hodnotit, protože můj pohled by asi byl příliš subjektivní.
Nejčastěji používané slovo tohoto roku bylo zcela určitě „koronavirus“ – pro nás slovo do této doby neznámé! Neznámá a pro někoho velmi nepříjemná nemoc! Takto nebezpečnou nemocí bude až do doby, než se najde na ni lék. Do té doby se s ní musíme prát a musíme dělat vše, co je nám nařízeno. Naší vedoucí institucí je vedení obce. Vedou nás s přehledem, potichu a nenápadně. Už pro nás samotné je to tak důležité a snažíme se spolupracovat! A právě na té vzájemné spolupráci záleží, jaký bude výsledek! Jen tak nás mohou naši zastupitelé tímto údobím úspěšně provést – věřte, že po mnoha letech, až se bude na toto naše současné období vzpomínat, jako my dnes vzpomínáme na černé neštovice, mor, nebo španělskou chřipku, tak budou naši potomci vzpomínat na současné vedení obce a lidi, kteří se poprali – kdysi – s koronavirem. Ba, i na jednotlivé osoby, jako dnes vzpomínáme na starostu pana Josefa Hanuše a říkáme, že právě on provedl naši obec 2. světovou válkou. Vždyť i toto je válka – válka o životy nás všech!
Vážená paní starostko inženýrko Evo Jiříčková, vážení zastupitelé – pane inženýre Zdeňku Chalupo, pane Magistře Davide Snopko, pane Jane Bucku, paní Lenko Čápová, paní Miroslavo Vaculíková a pane Františku Mejdře – všem vám děkujeme za péči a starostlivost, kterou jste nám v této těžké době věnovali a jestli někdo z nás onemocní, vězte, že jsme to neudělali schválně! Tento virus si nevybírá a sedne na nás kohokoliv a obávám se, že teď už i kdykoliv! L. Š.

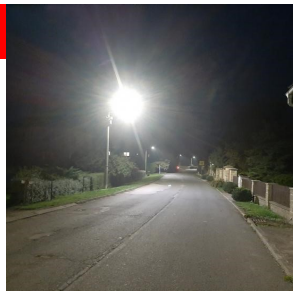
Sokolníci

Dobrý den,vážení čtenáři Ohnišťanského zpravodaje,
touto cestou bych chtěl nejprve od srdce poděkovat kamarádům, přátelům myslivcům, kteří nám každoročně, již po čtvrt století umožňují navštěvovat přírodní zákoutí vaší malebné obce. Věřím, že nepíši tato slova jen za sebe, kamarádi sokolníci by jistě přidali nějaký ten řádek lichotky, či zajímavého zážitku z ohnišťanských lovů. Vážím si pozvání, za kterým vidím roky usilovné práce a ochrany zvěře. Doba je nelehká, hlavně pro volně žijící zvěř, kdy ubývá krytu a klidu. I zemědělská technika a obhospodařování se mění a zvěř se nedokáže mnohdy rychlosti změn přizpůsobit. Přeji vám, páni myslivci, abyste vždy našli s kolegy zemědělci a lesníky společnou řeč, protože právě rodnou hroudu bychom měli našim dětem předávat v lepším stavu, než jsme ji dostali od svých otců a dědů.
Děkujeme vám všem a těšíme se na další společné setkání na výroční schůzi sokolnického střediska Jičín, či na dalších lovech v roce 2021.
Ještě něco málo o sokolnictví.
Sokolnictví je prastarý způsob lovu, kdy člověk = sokolník dokázal z přírody odebrat a následně i chovat dravé ptáky, kteří mu zajišťovali pestřejší jídelníček v době před dobou palných zbraní. Ano, byla to i svým způsobem kratochvíle šlechticů, to všechno bylo historické sokolnictví. Novodobé sokolnictví je hlavně o udržení tisíciletých tradic, dále o biologické ochraně letišť, vinic a sadů, neměli bychom zapomenout, že i sokolníci přispívají k udržení genofondu dravců a ohrožených sov. Někteří kolegové se snaží pomocí ukázek s dravci, přiblížit návštěvníkům ve svých expozicích, či na hradech a zámcích sokolnictví zblízka. Zaměření a kvalita těchto aktivit je různá, vždy je však důležité, jak má sokolník dravce ustájené a jakou k nim chová přízeň. Mezi sokolníkem a dravcem je tenké pomyslné pouto, které se občas přetrhne a dravec zbloudí. Ne vždy se dravec vrátí ke svému sokolníkovi.

Petr Maleček,Sokolnické středisko - Jičín

Tak si na nás pěkně posvítili ….!

Kdo? Naši zastupitelé! A že velice pěkně, to vidíte sami, jen se po setmění podívejte z okna! Opravdu – pouliční světla teď přímo září! Samozřejmě, že o nich je řeč! Už několikrát jsme o tom psali, že se bude osvětlení upravovat, ale protože se stále nic nekonalo, tak jsme na to už trochu zapomněli. A pak – najednou – se začali po vsi objevovat dva zcela nenápadní pánové, jen se tak posouvali po ulici a výsledek? Večerní světlo jak na pražské magistrále! Velice mě zajímalo, jak bude vysoká provozní cena a bylo mi vysvětleno, že naopak – bude nižší než dosud! Tak vám, vážení zastupitelé, děkujeme, a jestli doteď někdo vaši práci neviděl, tak ať si dojde k očnímu lékaři, protože chyba bude asi někde jinde! L. Š.

Huberti

Nedávno jsem četla zajímavý článek nazvaný Zpověď starého myslivce. Článek byl na tolik zajímavý, že jsem si při jeho četbě vzpomněla na naše Huberty. Jestlipak oni dnes myslí na to, že už brzy budou slavit 100 let své činnosti, ať už jejich logo znělo jakkoliv? Prostě, v roce 1923 se utvořilo „nějaké“ myslivecké sdružení. Škoda, že není ještě dnes pamětník, ani žádné písemné zápisy, ze kterých by se daly čerpat informace, jak to všechno bylo!
My můžeme začít až od 3. ledna 1963, kdy zanikla Lidová myslivecká společnost Ohnišťany – Šaplava a zároveň bylo ze stávajících členů založeno nové Myslivecké sdružení Hubert se sídlem v Ohnišťanech. Jejich představenstvo mělo 5 členů a 1 revizora účtů. Následovala volba a předsedou byl zvolen Václav Kmínek. Místopředsedou Bohumil Patka, mysliveckým hospodářem Vladimír Purma, jednatelem Josef Vosáhlo, finančním hospodářem Josef Bydžovský a revizorem účtů Zdeněk Stuchlík. Dále se zde objevují příjmení mnoha ohnišťanských občanů – Nízký, Sedláček, Hanuš, Chalupa, Dědek, Pour a další. Některá z těchto příjmení už dnes z obce úplně vymizela!
Vždy, když se začaly objevovat zmínky o výrovi, zbystřila jsem pozornost. Najednou se tu objevil u pana Patky. Zajímalo by mne odkud se tu objevil. Žil zde pak 17 let. V roce 1979 uhynul. Byl tu tedy od roku 1962, to znamená, že tehdy přišel ještě do Lidové myslivecké společnosti.

Také je zajímavé třeba to, že například v 80. letech minulého století byl určen člověk na výcvik loveckých psů. Tehdy to byl pan Milan Miško a později pan Hanuš. Dokázali vycvičit psy tak, až uspěli i v několika soutěžích. Také je třeba se zabývat důvody, proč tolik klesaly stavy zvěře a to tak, až nebylo co lovit! Hlavně se to projevilo v době hospodaření JZD. To bylo velmi rozdílné od zemědělské činnosti soukromého hospodáře. Ano – když dva dělají totéž – není to totéž!
Milí Huberti, v roce 2023 oslavte svůj začátek organizované činnosti! A ne jen tak – na schůzi v hospodě! Udělejte z toho pořádnou slavnost a na nikoho nezapomeňte! Oprašte své vzpomínky i trofeje a najděte nové zájemce o myslivost! Pamatujte, že lov není o krvi a potěšení ze zabíjení! Myslivost je o cti a pokoře ke zvěři, o skromnosti v lovu, jde o celoroční ochranu zvěře. Důležité je také udržování mysliveckých zvyků, obyčejů a tradic. Jako jsou myslivecké plesy, Svatohubertské slavnosti, myslivecké mše – díky nimž je česká myslivost zapsaná v národním seznamu kulturního dědictví! L. Š.

V Ohnišťanech pomáhá 8 Dobrých andělů

Rádi bychom Vám touto cestou velmi poděkovali za projevenou důvěru a pomoc, kterou jste v tomto roce poskytli rodinám s dětmi, jež se vlivem vážné nemoci dostaly do těžké situace. Velmi si toho vážíme!
S přáním pevného zdraví a příjemných nadcházejících svátků,
Šárka Procházková ředitelka nadace Dobrý anděl

DOBRÝ ANDĚL

Chcete-li i Vy pomoci rodinám, do jejichž osudu zasáhla vážná nemoc, stačí se stát Dobrým andělem. Zaregistrujte se na **www.dobryandel.cz** a zvolte libovolnou výši příspěvku. Váš finanční dar umožní těmto rodinám snadněji zvládat těžkou situaci. Navíc jako Dobrý anděl vidíte konkrétní příběhy rodin, kterým pomáháte a kterým jsou Vaše příspěvky odeslány do posledního haléře. Děkujeme!

Ruský legionář a sokol Jan Bradna

Jan Bradna (*24.12.1887) se narodil do chudé rodiny ve Smidarech. Jeho praděda Matěj (*1790) i děda Ignác (*27.03.1819) sloužili jako dělníci na smidarském dvoře č. 14. Otec Josef (*20.01.1856) se vyučil tesařem a vzal si za manželku Barboru (*18.08.1857), dceru Václava Gottvalda, tkadlece ze Smidar č.p. 60. Žili ve Smidarech č.p. 54, spolu pak měli dvanáct dětí, pět dcer a sedm synů. Nejstarší byla Františka (*1880), nejmladší Václav (*1898), Jan se narodil jako šesté dítě. Celé své dětství strávil ve Smidarech, kde pomáhal svým rodičům. Po absolvování obecné školy přešel na měšťanskou školu, kterou ukončil s velmi dobrým prospěchem, který ho opravňoval k dalšímu studiu na stavební průmyslovce, kde uplatnil své technické nadání. Díky svému vzdělání i osobním předpokladům záhy získal zaměstnání jako zástupce mistra ve stavební firmě, jeho otec ho též vyučil tesařství. V roce 2013 se přestěhoval do Holic, kde pracoval jako stavební asistent u stavitele Kňourka. Od svého dětství byl též činný v Sokole, kde dosahoval skvělých úspěchů. Proto se nelze divit, že brzy po svém příchodu do Holic se stal náčelníkem zdejší sokolské jednoty a zároveň pak i náčelníkem tehdejšího III. okrsku Sokolské župy Orlické. Při sokolských závodech v Bolehošti Jan Bradna zvítězil a jako cenu za vítězství dostal postříbřeného ptáka sokola (viz fotografie). To bylo však jeho poslední sokolské vítězství. Jeho slibně se vyvíjející profesní i sokolskou kariéru zastavila I. světová válka. V rámci mobilizace by i on povolán do zbraně, zařadili jej do 12. čáslavského zeměbraneckého pěšího pluku, se kterým odjel 21. srpna 1914 bojovat na východní frontu do Haliče. Bradna však nechtěl bojovat v rakousko-uherské armádě, chtěl za každou cenu přejít na stranu Rusů. Již 27. srpna zažil křest ohněm u Tarnopole, při další bitvě, za ruského útoku 9 září, se mu nepodařilo uskutečnit svůj záměr dostat se do ruského zajetí a proto, aby nemusel proti nim bojovat, střelil se do prstů levé nohy. Po ošetření byl odeslán do zázemí, nakonec skončil v nově otevřeném holickém lazaretu v sokolovně. Zde, po částečném uzdravení, působil jako kancelářská síla a ošetřovatel. Po úplném uzdravení byl v Čáslavi opětovně zařazen do pluku a dne 19. března 1915 odjíždí znovu do Karpat v Haliči.13. června 1915 se na něj usmálo štěstí, za ruského útoku u Sieniawy na řece San byl zajat. Poté ho umístili do zajateckého tábora, kde v té době pobývala většina zajatých Čechoslováků. Přes existenci České družiny v Rusku, která vznikla v roce 1914, nebylo snadné se do legií dostat, protože ze strany carského velení přetrvávala vůči Čechům nedůvěra. Přesto se Janu Bradnovi podařilo již 1.června 1916 vstoupit do legií v městečku Pereslavl Záleský. Díky jeho profesním znalostem nadřízení rozhodli o jeho zařazení do zákopnického oddílu a zároveň o povýšení do hodnosti svobodníka. Bradna prodělal specializovaný zákopnický výcvik a poté sloužil v zákopnickém oddílu při štábu brigády. Se svým oddílem 1. střeleckého pluku, 1. praporu, 6. roty se 2. července 1917 zúčastnil slavné bitvy u Zborova, kde českoslovenští legionáři heroicky bojovali proti německým a rakousko-uherským jednotkám a získali si tak respekt nejen u ruského velení, ale i u nejvyšších vojenských představitelů dohodových mocností. Nyní pár postřehů z vlastní bojové akce tohoto Bradnova oddílu u Zborova. "Krátce po deváté hodině vyrazil jako první do útoku úderný oddíl šedesáti granátníků z I. praporu 1. pluku. Každý z těchto „úderníků“ měl deset ručních granátů proti živé síle a dva těžké ruční granáty na ničení překážek z ostnatého drátu. Pušku měl jen každý druhý. Úderný oddíl neohroženě překonal 600 kroků k rakouským liniím pod palbou, přičemž tvořil průchody v drátěných překážkách těžkými granáty. Útok strhl ostatní roty praporů 1. pluku. Již v deset hodin měli pod kontrolou celé první rakouské obranné postavení ve svém útočném pásmu. Spojovacími zákopy se řítili na druhou linii a i ta vzápětí padla". Úkol určený čs. brigádě splnila tato beze zbytku. Nakonec asi i samotní legionáři byli takovým úspěchem zaskočeni a bez hlubšího rozmyslu, z vlastní iniciativy, dobyli i poslední, třetí linii. Bohužel při bitvě padl v zákopech Bradnův velitel ppor. Jaroslav Igor Vilímek, po něm byla poté 6. rota pojmenována Vilímkova. Sám Bradna byl vážně zraněn šrapnelem, úlomky ho zasáhly do levé paže, pravého stehna a pravé ruky mimoto byl těžce pohmožděn na levém boku.O svých kamarádech píše:"Strnad ubit, Průša raněn těžce, Kop lehce". Po dělostřelecké odmlce se dovlekl na obvaziště u vesnice Cecová, odkud byl odvezen do Kyjeva do nemocnice, kde mu operativně byly střepin z těla vyňaty.

Během bitvy u Zborova postoupila Československá střelecká brigáda do hloubky přesahující čtyři kilometry, ruské velení však nebylo pro chybějící zálohy schopné průlom fronty na tomto úseku využít k dalšímu postupu. Legionáři zajali na 4200 vojáků, ukořistili 15 děl a desítky kulometů. Ztráty brigády činily přibližně 200 padlých a 1000 zraněných. Již 30. července byl Bradna na vlastní svoji žádost propuštěn z nemocnice a odjel vlakem do Bobruiska, kde se hned hlásil u komise, že je zcela zdráv. Během srpna 1917 pak odejel přes Zlobin do Laluňky, kde řídil nacvičování prostných na plukovní slavnost a tím se snažil propagovat i na Dálném východě sokolskou myšlenku. Mimoto byl duší divadelních i loutkových představení, byl-li k tomu čas a příležitost. Pořídil si pro ten účel i loutkové divadlo a společně s Františkem Pšeničkou z Nepolis hráli dvě vesnické klepny, byla to tetička Bradnová a kmotřička Pšeničková, napodobovali mistrně ženské hlasy, klevetili o všem možném i nemožném k všeobecnému veselí mužstva i důstojníků. Bohužel Pšenička zemřel po zranění v Livenci 7. září 1918, kde byl též pohřben. Z Bradnových zápisků se dále dozvíme, že v té době byl velitelem jeho roty jmenován Rudolf Medek, velitelem praporu por. Jan Bohumír Syrový, který v bitvě u Zborova přišel o pravé oko (oba dva skončili svou kariéru v hodnosti generálů).

30. ledna 1918 odjíždí pluk do Žitomiru, kde začíná vydávat Bradna časopis Bič 6. roty. Pak následuje pochod na východ před postupujícími Němci, s nimiž se srazili ve dnech 8.-13. března u Bachmače a zahnali je na ústup. Během bitvy padlo 45 legionářů, 210 bylo zraněno a 41 pohřešováno. Německé ztráty se pohybovaly okolo 300 mrtvých a několik stovek raněných. Dále pokračovali na Kursk, Voroněž a Unokovku, kde byl Bradna povýšen na četaře. Po změně vnitropolitické situace v Rusku byl Jan Bradna převelen k obraně strategicky důležité transsibiřské magistrály, po které docházelo ke stahování legií. Život v nehostinných východních oblastech Ruska, zvláště v zimních

měsících, přinášel československým vojákům řadu strádání. Nejen zákeřné vpády bolševiků, ale i kruté zimy jim znepříjemňovaly každodenní život. V roce 1919 Jan Bradna zastával post nákupčího tylového intendantstva, což mimo jiné zahrnovalo i zajišťování nezbytných potravin a věcí pro každodenní život legionářů od místního obyvatelstva. Další zprávy o Bradnovi chybí, jeho zápisky zde končí. O osudu Jana Bradny se teprve dovídáme z opisu protokolu, sespsaného legionářským nadporučíkem Sedláčkem o jeho smrti. Dne 6. dubna 1919 došlo na železniční stanici Kolčungino u Bijsku v Tomské gubernii k napadení jejich zásobovacího oddílu bolševiky. Při přestřelce nepřátelé zranili i Jana Bradnu a když zjistili, že ještě žije, ubodali ho bodáky. Následně ho okradli o všechno i o erární peníze. Pohřeb byl vypraven na místní hřbitov v pátek odpoledne 11. dubna 1919 z města Kolčugina se všemi vojenskými poctami. Do vlasti se tak vrátily pouze některé jeho osobní věci, zbytek byl rozprodán v Charbinu. Bradnovu památku dodnes připomíná jeho jméno na pomníku věnovaném padlým smidarským legionářům, ale ani jeho bratři z holické sokolské jednoty na něho nezapomněli, 16. září 1928 byla Janu Bradnovi v sokolovně odhalena pamětní deska. Závěrem nutno zmínit, že i jeho dva mladší bratři také bojovali v legiích a to ve francouzských, Bedřich (*23.02.1891) od května 1918, Jindřich (*27.02.1892) od září 1914, Bedřich zůstal po válce ve Francii, Jindřich se vrátil do vlasti a žil v Novém Bydžově.

Bylo použito materiálů a dokumentů VHÚ, článku Hradeckého deníku a sešitu "Památce Jana Bradny - ruského legionáře" Ing. Libor Mareš

Činnost komise kultury a sportu

V minulém zpravodaji, jsme byli požádáni o napsání článků k činnostem jednotlivých výborů (komisí) v naší obci.
Výbor pro kulturu a sport: předseda: Čápová Lenka, členové:p. Mejdrová H., p. Hlavatý M. st., p.Vaculíková M., p. Štraufová L.
Výbor pro kulturu a sport, plní aktuální požadavky starostky obce a zastupitelů obce.
Sociokulturní potenciál obce: vykazuje v různé míře každé, i to nejmenší území společenství. Nejde jen o aktivity. Kultura v širokém slova smyslu zahrnuje i prostředí, v němž občané žijí, kulturní vizitkou naší obce je čistota, úpravnost ploch a objektů, péče o zeleň. Ve městech většinou existují příspěvkové organizace, malé obce se musí s pomocí spolehnout na různé spolky (hasiče, sportovce, v našem případě zetoráky, Spolek ohnišťanských žen, myslivce a sokolníky). Obec má již zaběhnuté akce, ve kterých je dobré pokračovat, s různými akcemi přichází i nové nápady, jak kulturní život v obci obohatit. Je velmi důležité spolupracovat se spolky, pomohou nám i během „obecní“ kulturní akce. Kulturně společenský život v obcích obohacují i tzv. „ochotníci“, zde sice úplní ochotníci nejsou, ale část místních spoluobčanů, plní i tuto část, tak, že by mohli vystupovat i v Národním divadle ☺ (promiňte mi drobek odlehčení v té „úředničině“☺).
Kulturní výbor má na starost i místní knihovnu.
Je dobré, aby v kulturní komisi byli lidé, kteří dovedou potřeby všech odhadnout.
Obec a kulturní zařízení: bez prostoru, kde lze organizovat různé akce, je obtížné kulturu rozvíjet. Proto jsme rádi, že zde máme prostory, kde můžeme pořádat vnitřní i venkovní akce.
Knihovny: úctyhodnou tradici knihoven, které už od 19. století tvořily základní kulturní zařízení obce, podporuje zákon. V dnešní době např. „čteček knih“, audioknih, je velmi příjemné, že dál funguje místní knihovna s klasickou výměnou knih. Není nic lepšího, než si ke knížce přivonět, omakat si ji, přečíst a prožít příběh. Vesnické knihovny jsou propojeny prostřednictvím celoroční výměny knih nebo po domluvě s obcí, nákupem knih do Obecní knihovny, které se stávají vlastnictvím obce.
Kulturní informační centra v naší obci nemáme, zrovna tak divadla a kina, tudíž o nich není co psát.
Spolky: spolky hrají významnou roli ve společenském životě obce. Pořádají, a to bez ohledu na své zaměření, plesy, taneční zábavy, jsou důležitými pomocníky při organizaci kulturních aktivit obce. Pro rozvoj kulturního života je spolupráce se spolky naprosto nezbytná.
Ochrana památek a jejich regenerace: je potěšitelné, jak v posledních letech mnoho obcí zkrásnělo a to včetně kulturních památek. Za přispění státu, obce a dotací, zkrásněly a byly opraveny památky, které spoustu let „volaly o pomoc“ např. sochy. K vytvoření dobrého vztahu občanů ke svému bydlišti jsou mimořádně významné tzv. památky místního významu. Mnohdy sice nedosahují takových hodnot jako kulturní památky chráněné zákonem o státní památkové péči, jsou ale nedomyslitelnou součástí historického prostředí obce. Jde především o různé křížky, drobné kapličky, památníky padlým a podobně. V péči o ně mají obce nezastupitelné místo. Tento výbor by měl podporovat zdravý místní patriotismus a historické povědomí obyvatelstva (např. Mezinárodní den památek a sídel).
Kroniky obcí: „ Každá obec vede kroniku obce, do níž se zaznamenávají zprávy o důležitých a pamětihodných událostech v obci pro informaci a poučení budoucím generacím.“ I ta nejmenší obec musí mít na zřetel důležitost uchování paměti skutků pro budoucnost. To znamená mít kronikáře! Což není úplně tak jednoduché v dnešní době GDPR.
Psát kroniku vyžaduje kultivované zaznamenávat události, ale také vyhledávat a třídit podle významu. Kronikář může vnášet do zápisu svůj osobitý styl, avšak nesmí upravovat vyznění událostí jen podle svého názoru. I na to jistým způsobem zákon pamatuje, protože o obsahu zápisu rozhoduje obec a dokonce i občané obce nad 18 let mají právo se k zápisům vyjádřit, případně navrhnout opravy.
Zpravodaje: Obec vydává zpravodaj za účelem poskytnout obyvatelům informace týkající se společenského, hospodářského, kulturního a dalšího dění v obci (informace o činnosti obecního úřadu, sdělení a informace z dění v obci, názory členů zastupitelstva na řešení aktuálních problémů v obci, informace v obci působících spolků, názory občanů týkající se aktuálního dění v obci, historická pojednání se vztahem k obci. Uzávěrka přijímání příspěvků do následujícího čísla je vždy s předstihem avizovaná. Příspěvky nejsou honorovány, vydávání zpravodaje je hrazeno z rozpočtu obce, zpravodaj je vydáván čtvrtletně.
Financování kultury z obecního rozpočtu: objem prostředků na kulturu v obecním rozpočtu záleží na tom, zda obec přímo zřizuje kulturní zařízení, nebo zda pouze přispívá na některé činnosti zařízením jiným. Nepřímo mohou z rozpočtu obce plynout peníze na kulturu a tělovýchovu formou příspěvku neziskovým organizacím a formou grantů. Do nepřímé podpory platí také třeba poskytnutí prostor pro zkoušky a schůzky spolků, zapůjčení techniky a prostor při pořádání akcí pro veřejnost apod.
Výše jsem Vás seznámila s „prací“ Výboru pro kulturu a sport“, nicméně je na posouzení Vás všech, zda tento výbor funguje správně, či ne.
Tímto bych chtěla poděkovat všem za příkladnou spolupráci v této oblasti. Lenka Čápová

Dům č.p. 59

Když insolvenční správce vyhlásil na den 30. září a 2.října 2020 elektronickou dražbu domu číslo popisné Ohnišťany 59 , začala jsem přemýšlet! Jak je to vlastně možné, že tento domek takto skončil? Jeho existenci lze vystopovat až 250 let zpátky! Při sčítání lidí v roce 1788 byl jeho vlastníkem Jan Kofránek. O sto let později, v roce 1869, zde žili:

Malich Alois	narozený 1839
Malichová Kateřina,manželka	narozená 1844
Malichova Anna, dcera	narozená 1866
Malichová Františka,dcera	narozená 1869
Malich František,otec	narozený 1809
Malich Antonín, syn	narozený 1847

Později se stal majitelem Antonín Kvasnička. To bylo asi v roce 1894. A teď se zeptám jediného ohnišťanského příslušníka této rodiny – čtenáři, Rudo, mohlo by to tak datumově být? Vím, že máš rodinný archiv velmi podrobný! - Pan Kvasnička byl krejčím a také kostelníkem místního kostela. Domek chtěl původně pro svou dceru, ale nakonec ho prodal Aloisu Erbenovi z čísla popisného 28. Tito Erbenovi bydleli v čísle popisném 28 ještě v roce 1891. Četla jsem o tomto období vzpomínku pana Františka Hrušky, který ve svém životopise vzpomíná na kamaráda Aloise Erbena. Vyprávění se váže k povodním, které téměř každý rok zaplavily Ohradu. Vody tam bylo tolik, že se tam jezdilo na neckách nebo na vysazené vrátni od stodoly. Erbenova kráva byla už po břicho ve vodě v chlévě a otec Erben ji vyváděl. Lojza se pokoušel naložit do necek jejich kozu a požádal Františka, aby mu pomohl. Kluci kozu naložili, ale nakonec se převrátili a kdyby je lidé nevytáhli, asi by utonuli, jako ta koza.

Erbenovi měli také dceru a ta se později provdala za Antonína Rosulka. Erbenovi jsou v zápisech uváděni jako zahradníci a sadaři. Ale, vrátíme se do domu číslo popisné 59, který pan Erben koupil, dlouho v něm však nežili a odstěhovali se do Domoslavic. Domek byl opět prodán a majitelem se stal Václav Müller. Domnívám se, že ten pocházel z čísla popisného 60. Dlouho zde však Václav nežil – oběsil se v Hořeníku – nikde se o důvodech k takovému kroku nepíše. Po něm zdědil domek nejstarší syn Josef. Byl vyučený zedníkem, pracovitý, nějaká pole získal při parcelaci. A to už je generace Müllerů, kterou jsme znali.

V prostoru dvorku tohoto domku Josef přistavěl stodolu a takto tam hospodařil.

Jeho manželka Marie, při úrazu v hospodářství, si uřízla ruku v zápěstí, ale i tak vychovala pět dětí. Byla to velice pracovitá paní a všechnu práci vykonávala jednou rukou a šikovně si při tom pomáhala pahýlem druhé ruky – dokonce takto drala peří. Měli syny Miroslava, Františka, který se narodil v Ohnišťanech dne 24. října 1918 a Ladislava a dcery Marii, provdanou Prokešovou a Boženu, provdanou Velebovou. Domek však zůstával stále stejný – malý, dřevěný a v původní velikosti. Syn Miroslav byl vyučený řezníkem a odstěhoval se do Vratislavic u Liberce, kde se oženil a založil tam svou rodinu. Dcera Božena se vyučila švadlenou a vdala se do Jičína. Dcera Marie zůstala na hospodářství doma a někdy v padesátých letech minulého století se provdala za Jaroslava Prokeše z Volanic, který se k nim přiženil. Syn František odešel někam za prací, byl vyučený kovoobráběčem a syn Ladislav zůstával doma. Pak přišla 2. světová válka. V mnoha rodinách došlo k zásadním změnám a tak i v čísle popisném 59, jeden člen rodiny se ztratil! Potichu, pomalu a byl pryč. My však tento příběh známe, vzpomínáme na něj a hlavně nikdy nesmíme zapomenout! Nikdo nevěděl, že František na začátku války v roce 1939, uprchl z okupovaného Československa do Polska, odtud do Francie, kde po různých událostech přišel do stíhací Groupe de chassa 1/5. Nakonec – jeho bojovou základnou bylo letiště El Ouini, místo, které bylo obklopeno bažinami, kde Františka napadl zcela jiný nepřítel – moskyti – kteří mu svým poštípáním přinesli nemoc na celý život – chronickou malárii. Jeho úspěšná kariéra letce byla přerušena a později značně omezena. Přesto celou válku bojoval proti německým okupantům. Příslušníkem R.A.F. byl do 20. října 1945. Domů se vrátil až po válce v roce 1945, asi dva měsíce po ukončení války. Pamatuji se na to, jakoby se to stalo včera! Naše rodina bydlila na poště. Doručovatelem byl pan Jan Müller z čísla popisného 130. Byl bratrem Františkova otce Josefa. Provoz pošty byl tehdy úplně jiný, vše přicházelo vlakovou poštou, ke které se jezdilo na dráhu. Jednou přijel pan Müller od vlaku a s ním přišly dvě osoby, zahalené v dlouhých pláštěnkách a vojenských čapkách. Přišel k nám do bytu a vyzval nás, abychom se šli podívat, koho přivedl. Všichni jsme vyběhli, náš tatínek v čele a nastalo veliké objímání a vítání! Byl to František! Naproti bydlící Sedláčkovi viděli, že se u pošty něco děje a i z vedlejšího hostince u Bydžovských vyběhli lidé a bylo další hlasité vítání! Kdosi to doběhl říci k Müllerovým a za chviličku přiběhla Františkova maminka – hlasitě plakala a její setkání se synem bylo velmi dojemné! František ji objímal a jen opakoval „Mámo – mámo“! Kdo byl kolem, každý plakal! A to už přicházel Františkův otec a to byl velmi tvrdý muž – František šel k němu, také ho objal a otec- ač ho hned tak nic nedojalo – také plakal! A to už byla u pošty celá ves, každý si s ním chtěl podat ruku a obejmout ho! Byla to opravdu nezapomenutelná chvíle!

Za několik dnů po jeho příjezdu uspořádala obec jeho oficielní přivítání. Celá ves se shromáždila před jejich domovem – domkem číslo popisné 59. Byla tam kapela, která vyhrávala, hasiči ve slavnostním oblečení a pan Hanuš – tehdejší starosta – šel pro Františka domů. Vyšel s ním ven a Františkova maminka ho vedla v čele průvodu. Všichni seřazení, děti v krojích , jsme šli k pomníku Padlých, kde František položil květiny a pak všem vyprávěl tu svou válečnou anabázi. Každý poslouchal a ukládal toto vyprávění do své paměti. Takové chvíle se nezapomínají! Po několika dnech přijela jeho manželka, zdravotní sestra, občanka Švýcarska a česky neuměla ani slovo. Jak se vlastně do toho malého domku všichni vešli, to mi je do dneška záhadou. Myslím, že té paní se tu nežilo dobře a tak v roce 1948 využila svého švýcarského pasu a nastalého chaosu a z naší republiky odjela. Později byli rozvedeni. František, jako západní voják, byl určitou dobu zavřen – byly to tehdy špatné časy! Ale, jejich domov – onen malý domeček číslo popisné 59 –

všem poskytl ochranu, pokud to potřebovali. Potom všichni jeho obyvatelé vymírali. Paní Marie Müllerová zemřela 2.března 1978, pan Ladislav Müller

února 1989, pan Jaroslav Prokeš 12. října 1981, pan Vladimír Prokeš 16. října 1997, paní Marie Prokešová 8. listopadu 2006, pan František Müller 18. září 2006. Poslední budu jmenovat Jarušku Lochmanovou rozenou Prokešovou, která zemřela 13. ledna 2013. Ona byla z rodiny poslední majitelkou domku č.p .59 a prodala ho, protože nikdo z rodiny, kdo by ho chtěl, nebyl. Koupila ho paní Muchová. Měla snahu ho i udržovat, ale vzdala to. Právě za ní došlo k insolvenční dražbě. Paní Muchová si našla práci i s bydlením, odstěhovala se a domek ještě pronajala. Jedním z posledních nájemníků byl pan Patrik Harvan . Jak to celé dopadlo? Nevíme! Jedině čas to ukáže!

Nyní je pohled na tento rozpadající se dům smutný. Připomíná to trochu lidský život. Pokud člověk má sílu a elán, tak se drží při životě, pak, když už ztratí schopnost někoho zabezpečovat, nikdo už ho nepodrží ani nepodpoří. V tomto případě to má tato chalupa „za pár“ a brzy spadne. My si budeme moci připomínat pouze jeho historii a lidi, kteří tam žili. Celkem nepochopitelně poskytl střechu nad hlavou i zcela neznámé Francouze madame Marii Yvonne.

L. Š.

P. S.

Těsně před uzávěrkou Zpravodaje se ke mně dostala zpráva, že na domek se našel kupec! Snad bude objekt upraven nebo opraven – snad toto číslo popisné nezanikne! I kdyby na sebe vzalo jinou podobu.

Napsala Lidmila Štraufová

2020

Za normální situace by měli fotbalisté Ohnišťan odehranou celou podzimní část sezóny, v půlce listopadu by odehráli poslední zápas na hřišti v Chlumci, který by byl už předehrávkou na jaro a nejspíš by to vše zakončili nějakou malou hostinou. Ovšem normální situace se nekoná a koronavirus s číslem 19 opět zastavil nejen místní sport.
Naši fotbalisté stihli odehrát devět zápasů a ačkoliv vícekrát prohráli, než se radovali z vítězství, bilance 3-1 -5 znamená 10 bodů a 9.místo v tabulce, což je oproti minulému představení v okresním přeboru určité zlepšení.
Z minulého zpravodaje víme, že Ohnišťany měli odehraný zápas ve Vysoké n/L, v dalším zápase dominovali s mužstvem Boharyně a čekalo se, že v následujícím kole na domácím hřišti, s posledním týmem tabulky, rivalem z Červeněvse, přijde další výhra. ale bohužel tento zápas nedopadl dle představ. V prvním poločase domácí hráči zahazovali jednu šanci za druhou a tak se ujalo pravidlo "nedáš - dostaneš" a Červeněves vedl v poločase o dva góly. Ve druhém poločasu už se tolik šancí nevytvářelo a když kolem 60.minuty zvýšili hosté z pokutového kopu na 0:3, zdálo se, že je rozhodnuto. Naštěstí domácí tým to nevzdal a po snížení na 1:3 si začal vytvářet zvyšující tlak, ze kterého dokázal vytěžit dva góly ke konečné remíze. Pro všechny přítomné fanoušky to byla nakonec velmi zajímavá podívaná. A i další zápas nabídl mnoho zajímavého, tentokrát u souseda v Myštěvsi, když padlo 11 branek, ale bohužel domácí dali o gól více a hráčům Ohnišťan to opět připomnělo, že je stále co zlepšovat. Poslední zápas odehráli Naši fotbalisté 10.října už s vyhlášeným opatřením, bez diváků, s mužstvem Smiřic, kde hosté byli lepší a zaslouženě zvítězili.
To bylo vše, co se týká kopané, protože v následujícím týdnu vláda s opatřeními přitvrdila a to znamenalo nejdříve přerušení fotbalu, které následně vedlo k úplnému ukončení amatérských zápasů do 31.12.2020. Nezbývá, než vyčkat, co bude, jestli se jarní část uskuteční za normální situace, nebo přijde nějaké jiné řešení. Dle nových pravidel mohou postupovat a sestupovat týmy po odehrání minimálně poloviny ročníku, pár zápasů by se tedy stále ještě muselo odehrát. Necháme se překvapit, co bude po Novém roce.
A jelikož konec roku se pomalu, ale jistě blíží, rád bych Vám za TJ Ohnišťany z.s. popřál v první řadě hlavně pevné zdraví, klidný zbytek roku, příjemné prožití vánočních svátků a mnoho úspěchů v novém roce 2021. Filip Matějka

Česko zpívá koledy

Letošní ročník celorepublikové akce Česko zpívá koledy byl desátý. Ohnišťany se ve středu, 9.12.2020, účastnily již posedmé. Tak, jako celý tento rok, byla akce poznamenána nařízeními a omezeními, souvisejícími s šířením koronaviru. Ale ani to nás nezastavilo a kdo chtěl, mohl se k nám připojit ze svého domova.

V obecním rozhlase jsme vysílali přímý přenos z Českého rozhlasu Hradec Králové, odkud nám skupina Čechomor zazpívala známé koledy - Nesem vám noviny, Narodil se Kristus Pán, Půjdem spolu do Betléma, Jak jsi krásné, neviňátko a Pásli ovce Valaši a vánoční písničku Vánoce, Vánoce přicházejí. Tentokrát jsme zpívali každý sám, a přesto společně. Několik fotek ze zpívání naleznete u článku nebo ve fotogalerii na webových stránkách obce. Eva Jiřičková

Co s tím?

Když jsme v roce 2008 spolu s Janem Buckem upevňovali po vsi orientační tabulky na některých veřejných nebo obecních objektech a na nich jsem vysvětlovala historii toho kterého místa, vůbec nás nenapadlo, že v roce 2020 budou ještě na svých místech! Až letos v létě jsem byla překvapena kritikou na jejich současný stav a tím jsem si na ně vzpomněla! Délkou času a vlivem slunce, mrazu a deště na některých tabulkách zmizelo písmo a některé se staly nečitelné. Samozřejmě, že kritiku beru na vědomí a musím zařídit nápravu – tedy ne já, je to majetek obce, ale měla bych navrhnout obecnímu zastupitelstvu nějaké řešení. Takže – hej páni konšelé - vy na to? Těch řešení je několik a ihned se nabízí to velmi rychlé a jednoduché! Tabulky odstranit! Nebo? Odstranit jen ty poškozené? Nebo ty poškozené nahradit novými? Nebo udělat z toho něco úplně nového? Nápisy na tabulkách zaktualizovat, vymyslet texty nové, doplněné o některé nové poznatky? A nebo pěkně systematicky vytvořit – třeba – procházkovou trasu, doplněnou lavičkami? Vzpomínám si, že ty lavičky byly slíbené ještě panem starostou Peštou! Takže to není žádná nová myšlenka – po letech pouze připomenutí!
Tímto jsem předala zastupitelstvu kritickou poznámku návštěvníků naší obce. Očekávám, že se pan Bucek na zasedání ujme vyřešení této věci už jen proto, že je spoluautorem těchto tabulek a také je zvoleným zastupitelem a hlavně se toto vyřeší – ať už tak – nebo tak. Děkuje – L. Š.

Jaké byly kovidové vánoce?

Ohlédneme-li se zpět na uplynulé dny musíme konstatovat, že jen některé vánoční zvyky se udržují dodnes! Ani nevím, zda někde ještě chodila Barbora, Lucie, Ambrož či bílá paní Perchta! Udržuje se už jenom Mikuláš. Barbora, to byla mučednice, která tajně přestoupila ke křesťanství, což ji stálo život. Připisuje se jí pěstitelský zázrak! Cestou do vězení se zachytila její sukně za třešňovou větev. Ona o větvičku tajně pečovala a ta o Štědrém dnu rozkvetla. Svatý Ambrož byl milánský biskup ve 4. století. Při svých obchůzkách měl na sobě bílé oblečení, obličej zakrytý rouškou – ejhle! Neměli tam koronavirus? – v ruce měl metlu a na hlavě vysokou, černou, papírovou čepici.
Samotný Štědrý večer měl kdysi i svůj jídelníček a nemyslím, že by byl v dnešních časech dodržován! Jedla se pučálka, muzika, peciválky, hubník a jahelník. Na stole musely být ořechy a jablka – to asi ještě i v dnešních časech bývá!
Advent měl být prostoupen skromností, pokorou a úctou k přírodě. V naší obci se zahajoval rozsvěcením vánočního stromečku. Sešla se vždycky skoro celá ves, lidé se potkávali, předali si svá vánoční blahopřání, což v tomto roce 2020 jaksi nešlo! Ale, paní starostka se svým týmem vymysleli způsob, jak se sejít a pozdravit se. Technika je tak mocná čarodějka, že pomohly i počítačové monitory. Z paní starostky se stala na chvíli moderátorka a z pana Čápa „vousatý “ asistent! Vše bylo naprosto profesionální, milé a vítané…
Šťastně jsme toto vánoční náročné období přežili a nezbývá než popřát úspěšný Nový rok a hodně – hodně zdraví všem! L. Š.

Turnaj v zorbing fotbale

I přes letošní nepříznivou epidemiologickou situaci ve světě a v České republice, se podařilo uspořádat v září již tradiční Turnaj v Zorbing fotbale. Kvůli většímu zájmu hned po oznámení akce, byla navýšena kapacita týmů z 12 na 18. Vzhledem k tomu, že letos byl svátek 28.září v pondělí a v sobotu naši fotbalisté odehráli utkání proti Červeněvsi, turnaj se konal v neděli 27.září. Poprvé turnaj začínal již dopoledne, což umožnilo účast většího počtu přihlášených týmů, ale také postup všech týmů ze skupin a šanci na výhru pro všechny zúčastněné. Týmy se tak začaly sjíždět na místním hřišti již před desátou hodinou a turnaj postupně mohl začít. I přes ne úplnou přízeň počasí se turnaj vydařil a zúčastnilo se ho 14 týmů. Jak místní, tak i lidé z okolních, či vzdálenějších obcí a měst. Klobouk dolů před dvěma týmy čistě holčičí ráže, které se s hrou popasovaly na výbornou a turnaj si užily.

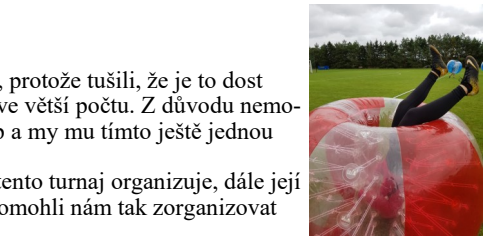

Již od dopoledne mohli přítomní hráči i diváci sledovat nelítostné boje plné gólů, zvratů a bourání. Někteří hráči prokazovali své fotbalové kvality, jiní zase svou sílu a demoliční chtíč. Hrálo se ve třech skupinách na třech hřištích, proto jsme měli odehráno včas na to, abychom mohli dát šanci na výhru všem. Po ukončení zápasů ve skupinách tedy postoupily všechny týmy, na základě výsledků ze skupin dostaly jen lehčího nebo adekvátnějšího soupeře. Po zajímavých utkáních ve skupinách pak mohli přihlížející sledovat i nelítostné boje v rámci play off, protože chuť týmů porvat se o výhru byla velká. Nakonec se všechny zápasy dobraly konce a mohlo se přejít k vyhlašování.

Stupně vítězů: 1. Kulová destrukce, 2. Bomby k tyči, 3. Pivní bratři
Nejlepší střelec: Václav Vrba
Největší bourač: Jan Sedláček
Vyhlášením ale den neskončil, organizátoři si pro všechny připravili ještě posvícenskou zábavu, protože tušili, že je to dost možná na dlouhou dobu poslední akce, kde se budou moci potkat jak místní, tak i lidé z okolí, ve větší počtu. Z důvodu nemoci v avizované kapele se nepodařilo zajistit živé vystoupení, to ale výborně nahradil Tomáš Čáp a my mu tímto ještě jednou děkujeme. Všichni tancovali a zábavu si užívali do dlouhých nočních hodin.
Závěrem mi zbývá už jen poděkovat. V první řadě Monice Vrbové, která se mnou již 5. rokem tento turnaj organizuje, dále její a své rodině za pomoc a také všem ostatním, kdo při organizaci turnaje přiložili ruku k dílu a pomohli nám tak zorganizovat další úspěšný ročník turnaje.
Doufáme, že se v příštím roce budeme moci znovu potkat a poměřit své bourací schopnosti. Těšíme se na vás.

Adam Jiříček

Stavební úpravy v budově obecního úřadu

Před pár měsíci nás oslovila paní Hanička Mejdrová s žádostí, zda by mohla využívat některou z místností v budově bývalé školy pro zkoušky Oháječku a tvořivé dílničky pro děti. Byť neradi, protože vítáme každou aktivitu a všechny, kteří mají chuť něco dělat a tím spíš pro děti, museli jsme ji odpovědět, že bývalá škola je v současném stavu na takové využití nevhodná. Ale ti, kdo mě znají, vědí, že se tak lehce nevzdávám a vždycky se snažím, pokud je to jen trochu možné, najít řešení. A i tady se najít podařilo. Nejdříve jsme projednali s provozovateli Pošty Partner, zda bychom mohli využít zadní místnost původních prostor pošty a s knihovnicí paní Syřišťovou, zda by souhlasila s přestěhováním knihovny do této místnosti. Obě jednání byla úspěšná, a tak jsme mohli začít realizovat stavební úpravy v budově obecního úřadu. Zastupitelstvo obce společnými silami vystěhovalo místnost původní knihovny i sklad v druhé místnosti. Obě tyto místnosti byly spojeny v jeden prostor a z něj byl vytvořen zamykací průchod do zadní místnosti původní pošty. Přední místnost pošty byla doplněna o další dveře tak, aby byla zajištěno její stavební oddělení. Takto tedy vznikl prostor pro schůzky dětí, samostatný prostor pro knihovnu a dostatečný prostor pro poštu. Vlastní rekonstrukci provedla firma pana Ondřeje Skokana, úpravu elektroinstalace pan Tomáš Frydrýn a nutné vodoinstalatérské práce pan Pavel Vysuček.

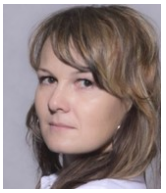

Děkujeme. A děkujeme i provozovateli Pošty Partner a všem zákazníkům pošty, že těch několik dní akceptovali trochu nepohodlí a nutný stavební nepořádek. Stavební práce budou dokončeny do konce roku a celá rekonstrukce pak během ledna.

Eva Jiříčková

Rozsvícení vánočního stromečku

Letošní rok nám přinesl spoustu nových událostí, které by nás loni při rozsvícení stromečku nenapadly ani ve snu. V posledních letech, jsme se všichni snažili Vám zpříjemnit vánoční čas na rozsvícení vánočního stromečku krátkou scénkou, naším příběhem. Bohužel letos nám to nebylo umožněno z důvodu nemožnosti scházet se a jiných nařízení, které všichni známe. Týden před plánovaným rozsvícením nastala improvizace, jak lidem v naší obci alespoň trochu navodit vánoční atmosféru a naladit na advent.
Nebyla jiná možnost než online přenos mezi Vás všechny, nastala otázka, ale jak? Nejsme žádní profesionálové v tomto oboru, ale i přesto jsme do celé akce šli. Adam zajistil technicky přenos k Vám domů, paní starostka Eva s Tomášem Vás provedli celým přenosem i s rozsvícením stromečku, vypuštěním balónků přání, které mají letos i krásný příběh, ale o tom se dočtete trochu níže a projekcí z dostupné fotodokumentace roku 2020. Nazvala bych to rekapitulací, co jsme letos stihli.

Bohužel letos bez svařáčku, něčeho dobrého do bříška, bez diváků a našich „ochotníků“, kteří by zajisté rádi pro Vás opět nazkoušeli nějakou pohádku a náš Ohňáček nacvičil krásné koledy. Děti by se šly podívat do betléma na Ježíška a ovečky, letos má betlém i dva anděle strážné, ale bohužel už bez světýlek, andělům totiž někdo ukradl světlo, no i to se stává…snad někomu přinese štěstí.

I přes to, že děti nemohly přijít říci Mikuláši s čertem básničku k našemu vesnickému stromečku, nebyly ochuzeny o něco dobrého, nadílka jim byla doručena přímo domů, všem dětem do 10 let.

Letošní vypouštění balónků má opravdu příběh, balónky totiž dolétly až do Trhové Kamenice, což je od naší obce vzdáleno cca 90km. Vodácký oddíl Tapouch balónky znovu napustil a opět poslal do světa, kde jsou asi teď, to nevím, ale třeba se zase někdo ozve a napíše, že hledali, kde jsou Ohnišťany a budou opět kontaktovat paní starostku. Tím se utvrzujeme, že to, co děláme, má smysl, dětská přání se přeci mají plnit. Díky Trhová Kamenice! A to není všechno, další balónky byly nalezeny kousek za naší obcí, jeden hodný spoluobčan je sundal ze stromu, i když si při zachraňování balónku trochu poškodil auto, ale přinesl je zpět, takže poletí zase dál.
Krásné Vánoce, hodně moc zdraví Vám všem a dávejte na sebe pozor.

Lenka Čápová

Podzimní „koronavirový“ kvíz

Za Spolek ohnišťanských žen a za sebe chci co nejsrdečněji poděkovat touto cestou organizátorům podzimního „koronavirového kvízu,“ který všem, co se ho zúčastnili, dokázal odpoutat pozornost od nepříliš optimistických zpráv, které jsme slyšeli ze všech médií. Nouzový stav nám nedovolil připravovat vánoční výstavu a ani se scházet. Proto na popud Áji Vrbové a Adama Jiřička ve spolupráci s naší paní starostkou vznikl kvíz.

O co vlastně jde? Od 26. 10. 2020 do 27. 11. 2020 jsme každý den obdržely 11 otázek, které se týkaly jak dění v obci ze současnosti i historie, tak i sportu, kultury a hudby, jedenáctá otázka byla tipovací, např. kolik cm celkem měří členové našeho zastupitelstva, jaký je průměrný věk obyvatel naší obce, anebo ve kterém měsíci se narodilo nejvíce občanů obce. Tato činnost nás donutila znovu pročítat obecní zpravodaje, knihu 700 let naší obce a také sehnat nějaké informace přes internet. Málokdo z nás si vzpomene např., kdy se konal první ročník Ohnišťanského pedálu. V této době také proběhlo nejvíce telefonických hovorů „mezi námi děvčaty“, ještě že máme ty „kouzelné krabičky“.

Bylo to příjemné odreagování v této složité době, kvízu se zúčastnily ženy všech věkových kategorií. Nás starší těší, že mladá generace nás bere mezi sebe.

Pro organizátory to bylo velmi náročné připravit otázky, nahrát video a přeposlat to na spolek ohnišťanských žen. Vše bylo perfektně zpracované a připravené. Za to vám „autorům“ moc děkujeme, zpříjemnili jste nám pochmurné podzimní období. Věřím, že po novém roce budeme pokračovat. Tímto apeluji na naše spoluobčany, kteří mají zájem o tuto akci, aby se k nám připojili. Budeme rádi.
Tento zpravodaj vyjde až po vánocích, doufám, že je všichni prožijeme ve zdraví a pohodě.
Do nového roku 2021 přejeme všem hlavně pevné zdraví, pohodu, klid a věříme, že bude líp.
Ještě jednou velké díky za tuto akci.

Anna Purmová
Účastnice podzimního kvízu

Hasiči

Zdravím všechny čtenáře Ohnišťanského zpravodaje. Vzhledem k nařízeným vládním opatřením, které nás provázely uplynulý čtvrtrok, bude naše hasičské okénko stručné. Jelikož bylo zakázáno pořádání veřejných akcí, tak se naše činnost omezila pouze na pracovní činnost. Nejprve jsme se v říjnu dvakrát sešli na brigádě v garáži v bývalém JZD. Tam jsme v loňském roce zabudovali nová vrata a bylo potřeba udělat nový vjezd. První den brigády jsme odstranili starý poškozený beton a vše připravili na betonování. Poté jsme se znovu sešli už na samotnou betonáž a vjezd byl hotov. Tím jsme si splnili jeden z bodů plánu práce na rok 2020.

Ještě v říjnu, konkrétně v neděli 18., jsme uspořádali sběr elektroodpadu, kde se nám sešlo celkem dost starých spotřebičů. Jsme tedy rádi, že tuto službu lidé využívají. Jednotlivé sběrné dny jsme naplánovali s čtvrtletní frekvencí a zdá se, že tento interval je vyhovující a proto budeme v tomto duchu pokračovat. Další sběr elektroodpadu tedy proběhne 3. ledna od 10:00 do 11:00 před obecním úřadem.

Po-

Poslední říjnový den jsme se sešli v Hasičském domě, kde proběhl generální úklid. Také se začalo s budováním automatického odtahu výfukových plynů od nastartovaného výjezdového vozidla. Ten den se stihla zhruba polovina prací. Odtah byl dokončen na brigádě 6. prosince. Nyní už je minulost, že po nastartování našeho „Matese“ se v garáži nedalo půl hodiny dýchat.

Zdeněk Chalupa

Vážení spoluobčané, dovolte mi, abych Vás informoval o dění v naší výjezdové jednotce v posledním čtvrtletí.

Ačkoliv prosinec ještě neskončil, mohu říci, že se jednalo o nejrušnější kvartál roku 2020. O brigádách a dalších aktivitách Vás již informoval starosta sboru v samostatném článku, já si dovolím pouze doplnit pár informací. V říjnu přišlo k naší jednotce AED (automatický externí defibrilátor) a tak bylo možno dojednat závěrečnou část proškolení, aby naše jednotka (a několik dalších dobrovolníků) mohla být zařazena do systému tzv. First response. Jedná se o aktivitu, která funguje pod záštitou Rychlé zdravotnické služby a spočívá v tom, že operační důstojník vyšle tyto dobrovolníky na místo, kam je záchranka volána. Vždy vysílá lidi z nejbližšího okolí, takže je velká pravděpodobnost, že budou na místě dříve, než sanitka a v případě srdeční zástavy použijí právě AED a začnou se srdeční masáží a celkovou péčí o pacienta. I přes to, že to ne vždy vyjde, pacientům se výrazně zvyšují šance na přežití. Jak se říká - každá minuta je dobrá. A každá minuta, o kterou pomoc začne dříve je o to lepší a důležitější.

Jak jistě víte, shodou nešťastných okolností naše jednotka již AED použila v ostrém zásahu. V sobotu, 12.12.2020 ve 22:02 se rozezněla obcí siréna s nahlášeným požárem na č.p. 133. Po zjištění, že jde o bytovku bylo jasné, že defibrilátor jede s námi. Pro jistotu. Při příjezdu na místo jsme zjistili silně zakouřený byt, kde vznikl požár na křesle. Nájemník bytu v tu dobu již ležel se srdeční zástavou na zemi. Ostatní nájemníci jej vynesli z bytu, kde jsme si ho vzali do péče my. Po zkontrolování životních funkcí jsme odstranili oděv z hrudníku a připojili AED. Ihned jsme začali s nepřímou srdeční masáží a umělým dýcháním pomocí ambuvaku. Do příjezdu záchranky uplynulo ještě několik dalších minut. Po jejím příjezdu byl pacient vynesen ven, kde se pokračovalo v pokusech o záchranu ještě další půlhodinu.

Zbytek jednotky mezitím ve spolupráci s ostatními sbory (Hořice, Nový Bydžov, Jičín, Skřivany, Smidary,...) dohasil a vyvětral byt. Celý zásah byl ukončen přibližně o půlnoci.

Přestože první nasazení AED nebylo úspěšné, dostala naše jednotka pochvalu za správně provedenou první pomoc. Závěrem se sluší snad už jen dodat, že hned, jakmile to situace dovolí, doškolíme dobrovolníky na First respondery a rozhodně nepolevíme ve snaze zkvalitňovat a zlepšovat zásahovou činnost.

David Snopko

Děkuji touto cestou hasičům, sousedům a všem, kdo v sobotu 12.12.2020 pomáhali při resuscitaci, likvidaci požáru a organizování všeho potřebného při zásahu v čp.133. SKVĚLÁ PRÁCE, i když se smutným koncem. Všichni jsme dělali, co jsme dělat měli a mohli, a myslím, že i víc. DÍKY.

Eva Jiříčková

Pekelníci prošli vesnicí

I v této době, v jaké se nacházíme, jsme se díky postupnému uvolnění, mohli znovu 5. 12. sejít a zachovat tradici, která je v naší obci milovaná všemi a každý rok se všichni těší, hlavně děti.
Mikuláš a Anděl si nezapomněli svůj koš, ve kterém dětem přinesli nějaké dobroty, ale nesměly chybět brambory a uhlí. Čerti a čertice nesli knihu hříchů, ale pozor, v této knize jsou všechny hříchy, i dospělých, proto měli co dělat, aby ji vůbec unesli. Pytel na zlobivé dětičky zůstal prázdný, protože v Ohnišťanech máme samé hodné děti! Mikuláš dětem slíbil, že si příští rok přijde zkontrolovat, jak děti byly hodné a zda plní, co mu slíbily! Tak zase příští rok.

Za pekelníky – Ája Vrbová

Zpráva školského výboru trochu jinak

„Někdy není hrdinství být silný a odvážný, ale nejstatečnější je užívat si to, co máme, a zachovat si optimismus kvůli tomu, co nám přináší štěstí. Bát se života je snadné a obyčejné. Mnohem těžší je obklopit se něčím dobrým a každý den kráčet k zítřkům jako bojovník.“ — Samantha Young
Jistě budete souhlasit, že nyní bojujeme s neviditelným, oč o to urputnějším nepřítelem, úplně všichni. A také jsme všichni (snad) zjistili, že i s tím málem, co nám ještě zůstalo dovoleno, se dá také žít! Využijme čas se svými nejbližšími, místo shánění, zařizování a běhání po obchodech si najděte každý den chvilku jeden na druhého, vždyť to je úplně nejvíc! A obzvláště teď v blížícím se předvánočním čase.

Píše se rok 2020 a je asi zapotřebí se veřejně zmínit o školském výboru, který byl zřízen usnesením zastupitelstva obce Ohnišťany. Školský výbor se skládá ze dvou členů - Jany Košvancové a Mgr. Lucie Nyklové a předsedy, kterým je zastupitel obce Miroslava Vaculíková.
Jak funguje takový výbor? Měl by být jako poradní orgán zastupitelstva obce. Zejména mapuje činnost a potřeby školského zařízení v obci, názory a potřeby rodičů a jejich dětí a tyto v koncentrované podobě tlumočí radě obce a zastupitelstvu obce. Ve spolupráci s kulturním výborem se podílí na kulturních akcích v obci…….
Starostka na každém zasedání přednese zprávu a požadavky paní ředitelky mateřské školy Ohnišťany, která pestře informuje o novinkách, změnách a dění mateřské školy. Školský výbor ve spolupráci se zastupitelstvem tyto novinky schvaluje nebo bere na vědomí. Toť takové ty základní a podstatné věci…. Ale pojďme zpět k nám, občanům naší vesničky. Prožili jsme období čertů a tady musíme poděkovat naší „Omladině“ za jejich nádherné zprostředkování pekelníků, Anděla a Mikuláše. Vesnicí se nesl zvuk řinčení řetězů…..My ve školní komisi i v zastupitelstvu vítáme každičké zapojení do dění naší obce .
„Každý věnovaný dar, i ten nejmenší, je ve skutečnosti obrovský, je-li věnovaný s láskou“. (Pindaros)

Bylo jisté, že letošní Vánoce budou trochu jiné, než jsme byli zvyklí. A budou vůbec? Ptali se mnozí. Vidíte, budou…A budou takové, jaké si je každý udělá, neboť „Ten, kdo nemá Vánoce v srdci, nenajde je ani pod stromkem“. Všechno najednou půjde i bez velkých tlačenic v obchodech, bez bujarých oslav, vždyť přece Vánoce jsou hlavně o lásce, pohodě a klidu…

Přeji Vám všem v tomto vánočním čase především radost a pohodu, a přestože život někdy (obzvláště nyní) není fér, stálý úsměv na tváři. Přeji Vám, ať toto nejkrásnější období v roce strávíte s těmi, které máte rádi a kteří mají rádi vás. Přeji Vám mnoho darů, ne těch hmotných, ale těch, které se nedají koupit – zdraví, lásku a štěstí.

Předseda školní komise Miroslava Vaculíková

Z naší pošty

Vážení čtenáři – nedá mi to a musím připomenout, že tímto číslem Ohnišťanského zpravodaje začíná jedenáctý rok své existence! Ano, Zpravodaj vychází už více než deset let. Zcela pokorně se přiznám, že opravdu nevím, do kolikátého vydání se dostaneme, ale chci říci všem, kdo do jeho obsahu svými články přispíváte, že vám moc děkuji ! Jste zlatí – bez vás bych to nedokázala zaplnit! Můj kolega pan Bucek mi už kolikrát sdělil, že opravdu ale opravdu není na další článek místo a já se potom dožadovala svolení od paní starostky, zda můžeme přidat další stránku . Nikdy jsem nedostala zamítavou odpověď. Jen si myslím, že jsou stále ještě mezi námi pamětníci dalších vzpomínek, buď na události historické, nebo jinak zajímavé. Tak jsem požádala i paní Jůzovou, zda by ve své paměti něco ještě nenašla . Zamyslila se a pak řekla: Liduško, já o tom budu přemýšlet! Už jsem se nedozvěděla, zda něco objevila – moje drahá sousedka už není! Velice mě bude chybět, vždy jsem s ní mnohé věci konzultovala a hovořily jsem spolu o nich. Milá paní Jůzová – děkuji vám!

Potom jsem o totéž požádala svou celoživotní přítelkyni Evu. K její paměti mám vždy velký respekt ! Snad o každém zdejším obyvateli ví, kdy se narodil, zná nazpaměť vlakový jízdní řád a ví úplně všechno o kdejaké kytičce. Ale psát o tom, se jí asi nechce, protože mi řekla – asi ne – ale budu na to myslet! Ještě jsem to však nevzdala a požádám další čtenáře o pomoc. Neodmítejte mě hned – ale myslete na to, že čas je chodec dlouhým krokem a uteče jako voda!

L. Š.

Dobrý anděl a „Dream team“ z Ohnišťan.

V letošním roce, jak bylo již zmíněno, se naše dámy rozhodly, roznášet letáky a výtěžek, který obdrží, posílat nadaci Dobrý anděl. V naší obci je již zaregistrováno 8 Dobrých andělů, včetně našeho „Dream teamu“. Je velmi milé sledovat, že se počet andělů, kteří chtějí pomoci rodinám s dětmi, které zasáhla vážná nemoc, zvyšuje. Když jsem do Zpravodaje psala první článek o této nadaci, byli v naší obci registrovaní 2 andělé, nečekala jsem, že se počet takto zvýší. Proto nadarmo nemáme nápis OBEC DOBRÝCH ADNĚLŮ. Věřte, že i tato částka za letáky, pomůže tam, kde pomoci má. Tímto moc děkujeme za to, že ty letáky v našich schránkách máme, protože všichni víme, co se za tím skrývá. Děkujeme milé dámy a všichni naši andělé, dovolím si poděkovat za všechny, kteří tuto pomoc potřebují.

Lenka Čápová

OZNÁMENÍ OBECNÍHO ÚŘADU

Smlouvy o nájmech hrobových míst na hřbitově v Ohnišťanech se uzavírají na obecním úřadě v Ohnišťanech v době úředních hodin (tj. každou středu od 18:00 do 21:00 hodin).

Smlouvy budou uzavírány na dobu 5 let. Cena je stanovena dle platného ceníku, který byl schválen zastupitelstvem obce Ohnišťany na 15. veřejném zasedání dne 26. 8. 2020 a nabývá platnosti dnem schválení.

Žádáme tímto stávající nájemce o uzavření nové nájemní smlouvy a zaplacení poplatku z hrobového místa.

Cena je stanovena dle platného ceníku:

- nájem 1 m² hrobového místa 3 Kč/rok,
- vodné k jednomu hrobovému místu 15 Kč/rok,
- služby k hrobovému místu 90 Kč/rok,
- hrobové místo – jednohrob (do 2,5 m²) nájem na 5 let 38 Kč,
- hrobové místo – dvouhrob, hrobka (do 3,5 m²) nájem na 5 let 53 Kč,
- urna – kolumbárium nájem na 5 let 100 Kč.

V případě dotazů pište na email obec.ohnistany@seznam.cz nebo volejte na tel. číslo 495 496 521.

Uzávěrka příštího Zpravodaje bude 15. 3. 2021

Vydává Obecní úřad Ohnišťany. Zpracovali a vyfotografovali Štraufová L., J. Bucek, další fotky L. Čápová, E. Jiříčková, D. Snopko